

(Kort bemærkning).

Hans Christian Schmidt (V):

Hr. Jan Petersen svarede mig før på spørgsmålet om læplantninger: at det var, fordi Venstre var optaget af, at landbruget fik tilskud. Ja, det har Socialdemokratiet jo været i 100 år, hvis det skulle være det. Næ, vi er meget mere optagede af regeringens tillid eller mangelen på samme, for vi må nok sige, at man godt kan have tillid til de grønne organisationer, men har de grønne organisationer også tillid til regeringen?

Og der må man jo sige, at læplantning giver alt det miljøvenlige, man vil have. Det giver arbejdspladser. Det giver sådan set alle de ting, som regeringen normalt står og roser sig selv for, at den har gjort på miljøområdet.

Men tilbage til om det er troværdighed, regeringen udøver her. Jeg vil bare spørge, om det så var en fejltagelse, at regeringen ved vedtagelsen af landdistriktsstøtteleven her i år 2000 også dér tilkendegav, at det offentliges medvirken i indsatsen også var noget, man kunne støtte fra regeringens side. Var det en fejltagelse, så er det jo i orden. Men det er jo underligt, når det skete i år 2000, at nu, hvor vi kommer hen til august, så holder det ikke længere, så er det væk.

(Kort bemærkning).

Jens Vibjerg (V):

Hr. Jan Petersen svarede overhovedet ikke på mit spørgsmål om bevillingen på de 300 mio. kr. på arbejdsmiljøområdet.

Nu ved jeg godt, at det er, fordi hr. Jan Petersen ved, at det selvfølgelig vil være endnu en hindring for at få de svage ud på arbejdsmarkedet, men kan hr. Jan Petersen ikke bare løfte lidt af sløret for, hvilke barrierer man med det her initiativ har tænkt sig at lægge ind i den aktive arbejdsmarkedspolitik?

Formanden:

Hr. Jan Petersen. Og derefter går vi videre i ordførerrækken.

(Kort bemærkning).

Jan Petersen (S):

Jeg har lidt svært ved at svare hr. Jens Vibjerg, for jeg forstod ikke rigtig spørgsmålet. Altså de 300 mio. kr., jeg har talt om, handler om en arbejdsmiljøafgift, og den kan man så være uenig eller enig i giver en barriere. Jeg tror ikke, den giver nogen barrierer. Jeg tror, den giver en forebyggende effekt, når den er indført, og når

vi også begynder at arbejde med det økonomiske incitament til at lave et ordentligt arbejdsmiljø.

Når jeg talte om, hvad der skal ske i arbejdsmarkedspolitikken, ja, så var det lidt inspireret af, hvad der foregår i det amt, jeg selv er valgt i. Det kunne da godt være, der kom nogle gode erfaringer med at have nogle nye og måske mindre rigide regler, og at man på den måde kunne gå mere målrettet til værks. Men jeg ved ikke, om det var det, spørgsmålet omhandlede.

Hr. Hans Christian Schmidt bebrejder mig stadig væk læbeplantningen. Jeg ved godt, jeg ikke får noget svar nu, men så kan det jo komme i forbindelse med Venstres indlæg. Mon ikke jordbrugerne efterhånden er i stand til selv at betale læbeplantningen?

Når vi går ud og prøver at sanere i de erhvervstilskud, vi har, også selv om de hver for sig kan have fornuftige formål – jeg tror endda Venstre ligefrem selv indimellem har sympati for, at vi sanerer i erhvervssubsidier – og når vi så kommer til det konkrete, hvor det skal ske, så er det, man bliver bange for sin egen skygge, eller er det sit eget bagland?

Nej, jeg ved ikke om det med folkehøringen: om kritikken kun skyldes den manglende deltagelse, men det lød bare, som om man ikke rigtig havde været med og derfor også fuldstændig overså, at folkehøringer handler om andet end penge og det slagsmål, som er klassisk herinde. De handlede også om mange små, men vigtige hverdagsting, som kan rettes uden ændringer i regler, uden nye bevillinger, men bare ved at sætte mennesker på dagsordenen, arbejde med holdningerne og begynde at efteruddanne folk til nye opgaver i ældreomsorgen. Det var også en del af folkehøringerne, og derfor er det ikke nogen stor skuffelse for os.

Jeg kan godt forstå den politiske interesse i at få det gjort til en stor skuffelse, fordi der blev sat en positiv dagsorden, og der blev appelleret til mange partnere i den sag. Og der bliver ikke tale om, at det her ikke bliver til noget. Der bliver tale om, at der bliver realiseret penge dér, hvor der skal penge til, og det kommer i en rækkefølge, i en prioritering. Om hr. Thulesen Dahl vil være med eller ej, kan jeg jo ikke vide, men jeg tror det ikke.

Og sluttelig til hr. Frank Dahlgaard: Jeg kan ikke nøjes med en garanti om, at der ikke skete en dyt med obligationsrenterne efter den sidste afstemning. Jeg tør ikke satse på, at hr. Frank